

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE. — DOCTRINA. — JURISPRUDENȚĂ. — ECONOMIE POLITICĂ

° DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, GEORGE MEITANI, G. G. DANIELOPOLU,
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

REVISTA APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. revista nu apare

GR. G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studentii plătesc pe jumătate °

° Pentru străinătate se adaogă timbrul postal

Tabla de materii pe anul 1915, fiind apărută, s'a trimis abonaților cari au achitat abonamentul.

D-nii abonați rămași în întârziere, sunt rugați, pentru a putea primi tabla de materii, să trimeată cât mai neîntârziat sumele ce datoresc.

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — Curtea de apel din București, secțiunea I: Virgil Dărăscu și Stelian Popescu ca Teodora N. Dumitrescu-Câmpina. — Adnotație de d-l C. G. Dissescu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ. — Curtea de casațiune din Franța. — Observație de S. R.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 16 Decembrie 1915

Președinta d-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Virgil Dărăscu și St. Popescu cu Teodora N. Dumitrescu-Câmpina

SECHESTRU JUDICIAR. — CAZURI DE ADMISIBILITATE. — PROCES ASUPRA PROPRIETĂȚII SAU POSESIUNII. — ART. 615 PR. CIV. — ART. 1632 C. CIV.

Prin art. 615 din noul cod de procedură civilă, s'a păstrat dispoziția art. 1632 c. civ., după care se poate cere sechestrul judiciar când este proces: a) asupra proprietății, sau b) asupra posesiunii. S'au mai introdus însă și alte două cazuri în care se poate cere sechestrul judiciar: c) când este proces asupra administrațiunii, sau d) asupra folosinței unui lucru comun.

Cuvântul «posesie», din art. 1632 cod. civ. și art. 615 pr. civ., este generic. El cuprinde atât

posesia — semn prin care se manifestă proprietatea sau mijloc care duce la dobândirea proprietății — cât și detenția, faptul material al ținerii unui bun mișcător sau nemișcător.

No. 96. — Admis, apelul făcut de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, contra sentinței comerciale No. 488 din 1915, a trib. Ilfov, secț. I com., în proces cu Teodora N. Dumitrescu-Câmpina.

S'au ascultat: pentru apelanți, d-nii avocați Em. Pantazi, Gr. Urlățeanu și Take Ionescu; pentru intimată, d-nii avocați N. Mitescu, B. Missir și Petrescu-Comnen.

Curtea,

Asupra apelului lui Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, făcut prin petiția înregistrată la No. 1317 din 1915, în contra sentinței comerciale cu No. 488 din 1915 a tribunalului Ilfov, secția comercială, prin care li s'a respins cererea de a se înființa sechestrul judiciar asupra fondului comercial denumit ziarul «Universul» cum și asupra cererei de intervenție a lui N. Dumitrescu-Câmpina, făcută în instanță de apel, în calitate de creditor, pentru cumpărarea drepturilor debitoarei sale Teodora Dumitrescu-Câmpina;

Având în vedere că, din desbaterile orale urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise, depuse de părți, se constată: că, între Teodora Dumitrescu-Câmpina și Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, la 14 Mai 1915, a intervenit un contract de închiriere, autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat la No. 7867 din 1915, prin care Teodora Dumitrescu-Câmpina închiriaza lui Virgil Dărăscu

și Stelian Popescu, fondul comercial denumit «Universul» precum și editura ziarelor «Universul», «Universul Literar», «Veselia» și «Ziarul Călătoriilor» pe termen de cinci ani, cu începere dela 15 Mai 1915 și cu dreptul de prelungire pe alți cinci ani; că, posterior acestei convențiuni, reclamantii Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, neputând intra în stăpânirea acestui fond comercial, în urma notificărei cu No. 16545 din 1915, ce le-a trimis Teodora Dumitrescu-Câmpina, prin care le-a făcut cunoscut că li se interzice orice amestec în conducerea ziarului «Universul» și că le anulează acest contract de închiriere, intențază acțiune contra soților Dumitrescu-Câmpina, prin care cere a fi obligați a le predă posesiunea și folosința fondului de comerț denumit ziarul «Universul», daune cominatorii 50.000 lei pe zi, cum și daune morale de 1.000.000 lei și fac cerere de a se înființă sechestru judiciar asupra acestui fond de comerț, care cerere de sechestru a fost respinsă prin sentința comercială cu No. 486 din 1915 a tribunalului Ilfov secția comercială, dedusă prin acest apel judecăței acestei Curți;

Având în vedere că reclamantii Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, susțin, în ce privește admisibilitatea în drept a măsurii de sechestru, că dispozițiunile art. 615 pr. civ. și 1632 c. civ., prevăzând cazurile când este locul a se înființă sechestru judiciar, între altele, când există discuția asupra posesiunii, fără a distinge dacă natura posesiunii trebuie să aibă caracter precar sau *animo domini*, și cum în caz de neîndeplinirea obligațiunei din partea locatarului de a predă imobilul închiriat, sunt în drept a cere, după alegerea lor, sau rezilierea contractului cu daune, ori executarea materială a posesiunii imobilului închiriat, fiind, prin urmare, discuție asupra posesiunii, această cerere intrând în cadrul dispozițiunilor citatelor texte de lege, sechestru judiciar este admisibil, iar în ce privește utilitatea măsurii de sechestru, drepturile lor, dacă această măsură nu ar fi luată, sunt periclitare prin faptul că Teodora Dumitrescu-Câmpina ar putea înstrăina fondul comercial închiriat, sau prin modul cum ar conduce direcțiunea acestui jurnal, schimbându-i atitudinea politică pe care o are, s'ar împuțina numărul cititorilor și ca consecință scăderea veniturilor jurnalului;

Având în vedere că Teodora Dumitrescu-Câmpina și creditorul intervenient Dumitrescu-Câmpina, se

opun la înființarea sechestrului judiciar și susțin că dacă dispozițiunile art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ. au dat naștere la diferite interpretări și jurisprudența a întins cazurile de admisibilitatea sechestrului, dela reforma procedurii civile modificându-se art. 615 pr. civ., și mărginind admisibilitatea sechestrului judiciar la patru cazuri, anume la procesele asupra proprietăței sau posesiunii unui lucru ori asupra administrațiunii și folosinței unui lucru comun, nu poate fi întins și la alte cazuri; că, posesiunea din acest text de lege trebuie să fie posesiunea *animo domini* și întrucât reclamantii Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, prin contractul lor de închiriere asupra fondului comercial al jurnalului «Universul», în caz de neexecutare, nu au decât un drept de daune și un drept asupra posesiunii cu titlu precar, cererea lor de sechestru neintrând în cele patru cazuri prevăzute, este inadmisibilă; că, chiar presupunând că măsura de sechestru judiciar ar fi admisibilă, ea este inutilă, întrucât faptele ce pretind a le impută Teodorei Dumitrescu-Câmpina, ca faptul publicărei anchetei asupra Bucovinei, că au fost tentați de a vinde ziarul Puterilor Centrale, că s'ar fi înserat articole care legitimă transitarea munițiilor în Turcia, că ar schimbă direcțiunea politică a jurnalului, nu periclitează întru nimic drepturile reclamantilor;

Având în vedere că, textele de lege care alcătuiesc instituția sechestrului judiciar și reglementează sfera lui de aplicațiune, sunt dispozițiunile art. 1632—1634 c. civ., texte cari își au obârșia din legiuirea franceză în dispozițiunile art. 1961 c. civ., și pe cari legiuitorul român le-a tradus textual;

Având în vedere că, dacă este constant că art. 1632—1634 c. civ. român, sunt copia fidelă a textului art. 1961 c. civ. francez, pentru a ști care este interpretarea lor, trebuie a vedea și cum s'au interpretat aceste texte de lege în doctrina și jurisprudența franceză;

Având în vedere că, doctrina și jurisprudența franceză, interpretând art. 1961, sunt mai unanime a recunoaște că autoritățile judecătorești au o putere suverană de apreciere pentru a ordonă sechestru judiciar asupra unui lucru litigios, dacă persoana care îl cere are un interes pecuniar serios și evident la această măsură, fie în calitate de proprietar, fie de creditor al proprietarului, de locatar al lui; că, dacă aceasta este

interpretarea și întrucât vechile legiuiri române nu conțin nici o dispoziție relativ la această instituție pentru a avea vre-o înrâurire asupra interpretării, tot cu acelaș înțeles și întindere trebuie admisă această măsură și în legiuirea română, ceeace, de altminteri, s'a și consacrat de jurisprudență (Vezi decizia casei de secția I, 14 Iunie 1895, Buletin p. 887);

Având în vedere că, deși este adevărat că, cu ocazia reformei procedurii civile, Ministrul de justiție, în expunerea de motive asupra principiului măsurilor de sechestru, declară că interpretarea dispozițiilor art. 1632—1634 c. civ. și 615 pr. civ., care reglementează instituția sechestrului judiciar, a fost întinsă și la alte cazuri decât acele prevăzute în lege, totuș nu este mai puțin adevărat că, atunci când a venit discuția asupra redacției textului art. 615 pr. civ., s'a mărginit în redacțiunea lui a menține cazurile de proprietate, de posesiune prevăzute de art. 1632 din c. civ., a mai adăogat administrarea sau folosința unui lucru comun, cum și a reglementat procedura de urmat pentru înființarea sechestrului-judiciar, drepturile sechestrului-judiciar și plata muncii sechestrului-judiciar; că, întrucât la aceasta s'a redus reforma, rămâne a examina dacă, prin această modificare, s'a restrâns sfera de aplicațiune a sechestrului judiciar ce o avea sub codul civil;

Având în vedere că textul art. 615 pr. civ., enumeră cazurile în care se poate admite sechestru-judiciar: proprietatea, posesiunea unui lucru mobil sau imobil, administrația sau folosința unui lucru comun, cum și procedura de urmat pentru încuviințarea lui; or, când în dispoziția legii noi s'au menținut cazurile de proprietate, de posesiune prevăzute de art. 1632 c. civ., nemodificat, interpretarea ce a avut acest articol a rămas aceeaș, și cum sub codul civil posesiunea se interpretă orice stăpânire sau deținere materială și prin urmare și posesiunea cu titlul de locatar, tot astfel de înțeles trebuie să-l aibă și în actuala procedură;

Având în vedere că, se obiectează că oridecâteori legiuitorul a pus ideea de posesiune acolo unde vorbește de proprietate, este că a înțeles posesiunea cu titlu de proprietar, prin urmare, nu simpla deținere, cum este a posesorului precar;

Având în vedere că, dispozițiunile art. 615 pr. civ. prevăzând expresiunea «posesiunei», fără a distinge, cu alte cuvinte, un termen generic, învederează că această

posesiune poate să aibă, fie un caracter precar sau *animo domini*, căci altfel ar fi să se adauge la lege, să se facă o limitare fără text; căci aceasta mai reese și din termenii întrebuițați de lege în dispoziția finală a acestui text de lege, «paza bunului sechestrat poate fi încredințată deținătorului acelu bun», termen de posesie, în sensul generic de stăpânire materială a lucrului cu orice titlu de deținere, nu numai ca manifestare externă a dreptului de proprietate;

Având în vedere că, aceleași considerațiuni cari au făcut pe legiuitor să ia măsuri de îngăduire pentru protecțiunea posesorului *animo domini*, sau proprietarului subzistând și pentru asigurarea drepturilor posesorului precar, ambele aceste drepturi fiind de o importanță egală, merită aceeaș sollicitudine și nu se vede care ar fi rațiunea utilității sociale a acestei distincțiuni;

Având în vedere că, în fine, a admite să se dea o interpretare mai restrânsă textului art. 615 pr. civ., e a presupune că posesorul precarist nu ar avea posibilitatea de a obține vre-o măsură de conservare asupra lucrului care îl reclamă în proces, de oarece posesiunea *animo domini*, nefiind în discuție, măsura de sechestru-judiciar nu ar fi admisibilă, iar sechestru asigurător, nereclamându-se o sumă de bani, nu este aplicabil și nu este admisibil când totul concură că legiuitorul să fi omis a-i da această măsură de asigurare;

Având în vedere că, din momentul ce posesiunea cu titlu precar intră în prevederile art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ. și că reclamantii Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, prin însăș natura contractului de închiriere, conform art. 1420 c. civ. au dreptul în caz de neexecutare la posesiunea imobilului închiriat; prin urmare, existând discuție asupra posesiunii cu titlu de locatar, cererea lor de sechestru-judiciar asupra fondului de comerț «Universul» este în drept admisibilă;

Având în vedere că, sechestrului-judiciar fiind o măsură gravă, tinzând a lua bunul din posesiunea stăpânului, este adevărat că nu se poate încuviința decât dacă o rea administrație este de temut din partea posesorului și însereșele reclamantului a fi periclitat; prin urmare, spre a vedea dacă este loc la înființarea unui sechestru judiciar pe timpul litigiului, trebuie a se examina temeinicia acțiunii și faptele invocate în dovedirea utilității acestei măsuri;

Având în vedere că, reclamantii Virgil Dărăscu și Stelian Popescui, își fondează cererea de sechestru.

judiciar pe acțiunea de fond, care este întemeiată pe un contract de închiriere autentic; că, întrucât soții Dumitrescu-Câmpina nu contestă existența acestui contract și se mărginesc a alega că ar fi opera unor manopere doloase, Curtea, fără a judeca temeinicia, apreciază însă că este de natură a justifica încuviințarea acestei măsuri;

Având în vedere că soții Dumitrescu-Câmpina obiectează că, chiar presupunând că măsura de sechestru judiciar ar fi admisibilă și utilă, ea nu se poate lua asupra jurnalului «Universul»;

Având în vedere că, jurnalul «Universul» este o gazetă înființată în scop de întreprindere comercială, nu un jurnal pentru propagandă de idei; că comercialitatea lui se dovedește prin faptul că a mai fost închiriat, și prin declarația Teodorei Dumitrescu-Câmpina că nu ia nici o parte la conducerea intelectuală a gazetei; că, fiind dar în discuție un fond comercial, ce cade în prevederile dispozițiilor art. 615 pr. civ., această obiecțiune este nefundată;

Având în vedere că, se constată că ziarul «Universul», în tot decursul dela apariția lui, nu a încetat a-și manifesta o atitudine neutră; că, la un moment dat, o modifică, eșind din imparțialitatea lui obișnuită, ceea ce a provocat protestări, între altele, din partea coloniei italiene, din partea unui număr însemnat de avocați din baroul din București, refuzând de a mai continua citirea jurnalului, o critică de o mare asprime din partea d-lui Iorga și care a justificat aducerea d-lui general Grigore Crăiniceanu, ca director al jurnalului, ca să facă să înceteze această stare, atitudine de natură a micșora numărul lectorilor și care, dacă ar mai dăinuî, periclitează interesele reclamanților;

Având în vedere că reclamanții, Virgil Dărescu și Stelian Popescu, au afirmat în instanță și soții Dumitrescu-Câmpina nu au contestat, că d-l general Gr. Crăiniceanu nu are contract; că, în asemenea situație, nu este exclus ca d-l Crăiniceanu să părăsească direcția jurnalului «Universul» și manifestările de odinioară să reînceapă, periclitând din nou situația materială a jurnalului;

Având în vedere că, de asemenea, soții Dumitrescu-Câmpina, având administrația ziarului «Universul», sunt în drept a licenția redactorii cei mai buni și a-i înlocui cu alții mai puțin capabili, scăzând nivelul cultural al jurnalului, și ca consecință micșo-

rarea numărului lectorilor și a veniturilor jurnalului;

Că, dar, așa fiind, din aceste fapte reieșind temeri serioase pentru o rea administrațiune din partea proprietarei, Teodora Dumitrescu-Câmpina, asupra bunului închiriat și că interesele reclamanților Virgil Dărescu și Stelian Popescu sunt periclitare, Curtea, apreciind, găsește că este locul a se înființa sechestru judiciar;

Având în vedere că, părțile nu s'au înțeles asupra persoanei care trebuie a fi numită ca sechestru judiciar;

Că, apelanții Virgil Dărescu și Stelian Popescu au lăsat numirea la aprecierea Curții, neopunându-se de a fi numit, între alții, și general Gr. Crăiniceanu, directorul politic al ziarului «Universul», iar intimații Teodora C. N. Dumitrescu-Câmpina și N. Dumitrescu-Câmpina, s'au opus la orice numire și prin urmare la desemnarea persoanei;

Considerând că, în asemenea împrejurări, numirea de sechestru urmează a se face de către Curte;

Considerând că, fiind loc a se numi sechestru judiciar asupra unui fond comercial, cum este «Universul», persoana cea mai indicată pentru această însărcinare, atât din punctul de vedere al priceperii, cât și al bunei administrațiuni, nu poate fi decât generalul Gr. Crăiniceanu, pe care însăși proprietara ziarului l-a apreciat ca atare și l-a desemnat ca director politic și în care și apelanții și-au arătat toată încrederea;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier P. Hagiopol, în majoritate, admite apelul făcut de Virgil Dărescu și Stelian Popescu contra sentinței comerciale cu No. 488 din 1915 a tribunalului Ilfov, secția I, comercială, reformează această sentință și, prin consecință, înființează sechestru-judiciar asupra fondului comercial, cunoscut sub denumirea de ziarul «Universul».

Numește sechestru-judiciar pe d-l general Gr. Crăiniceanu, care se va conforma dispozițiilor art. 615 din procedura civilă;

Fixează ca plată de onorariu 3% din venitul net anual al acelu fond comercial.

Semnați: St. Mladoveanu, N. Bădescu-Roșiori, P. Hagiopol.

Opiniune

Având în vedere apelul făcut de Virgil Dărescu și de Stelian Popescu, în contra sentinței tribunalului Ilfov, secț. com., cu No. 488 din 10 Iunie 1915;

Având în vedere că, prin această sentință, tribunalul a respins ca nefondată cererea făcută de Stelian Popescu și Virgil Dărăscu, de a se înființa sechestrul-judiciar asupra fondului comercial al ziarului «Universul»;

Având în vedere că, prin petițiunea înregistrată la No. 25709 din 16 Mai 1915, aceștia au cerut înființarea sechestrului judiciar asupra fondului comercial, cunoscut sub denumirea ziarului «Universul», pentru conducerea și administrațiunea lui, cum și pentru adunarea și depunerea tuturor veniturilor, până la terminarea definitivă a procesului principal ce au pornit contra intimătei Teodora C. N. Dumitrescu-Câmpina, pe motiv că acest fond comercial, fiindu-le închiriat prin contractul de locațiune autenticat de trib. Ilfov, secția de notariat, la No. 7867 din 1915, și neputând intra în stăpânirea lui, există pericol să fie administrat de persoane străine;

Având în vedere că, prin acțiunea principală, intentată de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, aceștia au chemat în judecată pe pârâta Teodora C. N. D. Câmpina, spre a fi condamnată: 1° să respecte dreptul de folosință asupra întregului fond comercial «Universul», cu toate drepturile și pe termenul stabilit prin contractul autenticat la No. 7867 din 1915; 2° să le plătească, până la punerea lor în definitivă posesiune, câte 5.000 lei pe fiecare zi de întârziere, cu începere dela 15 Mai 1915; 3° să le plătească un milion lei, ca daune morale și bănești, întrucât prin contractul de locațiune, autenticat la No. 7867 din 1915, intimata N. D. Câmpina le-a închiriat, pe cinci ani, cu dreptul de prelungire pe alți cinci ani, tot fondul comercial, sub denumirea «Universul», precum și editura ziarelor: «Universul», «Universul Literar», «Veselia» și «Ziarul Călătoriilor», iar printr'o notificare prin corpul portăreilor, le-a făcut cunoscut că anulează contractul de locațiune, ca nefiind consimțit din libera ei voință și că nu le recunoaște nici un drept asupra ziarului «Universul»;

Având în vedere că tribunalul, prin sentința apelată, a respins cererea de sechestrul-judiciar pe două motive: 1° că, în drept, față cu art. 1632 c. civ. și art. 615 pr. civ., nu este admisibilă o cerere de sechestrul-judiciar din partea locatarului în contra proprietarului care refuză să-i predea folosința lucrului închiriat; 2° că, în fapt, nu există pericol care să legitimeze luarea unei asemenea măsuri grave;

Având în vedere că apelanții, Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, au făcut apel contra ambelor motive și susțin că cererea lor de sechestrul-judiciar este admisibilă în drept și fundată în fapt; că, art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ. sunt enunțiative, iar nu limitative; că, litigiul care există între dâșii și intimată poartă asupra posesiunii unui lucru, după cum prevede aceste texte și că este pericol de a se lăsa conducerea și administrațiunea fondului comercial al ziarului «Universul» în mâinile intimătei până la judecarea definitivă a procesului principal;

Având în vedere, în drept, că art. 1632 c. civ. dispune că judecătorul poate ordona sechestrul: 1° a unui imobil sau a unui lucru mobil, pentru a cărui proprietate sau posesiune se judecă două sau mai multe persoane;

Considerând că, din termenii acestui text, reese că două sunt condițiunile esențiale pentru a se putea înființa în mod legal sechestrul-judiciar: 1° existența unui proces; 2° existența unui proces asupra proprietății sau posesiunii unui lucru;

Considerând că acest text stabilind mai mult o normă, o regulă decât indicând cazurile de înființare ale unui sechestrul-judiciar, rezultă că dispozițiunea lui are un caracter enunțiativ, iar nu limitativ, în sensul că sechestrul-judiciar poate fi ordonat nu numai în cazul unei acțiuni în revendicare sau a unei acțiuni posesorii, în care proprietatea sau posesiunea este direct în cauză, ci oridecâteori prin acțiunea principală intentată chestiunea proprietății sau a posesiunii este pusă, fie direct fie indirect în discuțiune și există interes serios pentru conservarea proprietății sau a posesiunii, astfel este acțiunea de eșire din indiviziune, de partaj, acțiunea în nulitate a unui testament sau a unei vânzări, acțiunea în resciziune, în rezoluțiune, etc.;

Considerând că, este adevărat că art. 1632 c. civ. este o reproducere a art. 1961 c. Napoleon, și că, în Franța, o parte din doctrină și jurisprudență, interpretând foarte larg dispozițiunea art. 1961, decid că judecătorii pot ordona sechestrul-judiciar oridecâteori măsura le pare necesară, chiar când nu este litigiu pendinte sau când nu poartă asupra proprietății sau asupra posesiunii, și chiar pe cale grațioasă; dar aceste soluțiuni se întemeiază pe ordonanța din Aprilie 1667, tit. 19, art. 2, care nu limită întru nimic puterea judecătorului în această materie și pe tradițiunea istorică,

ceeace la noi nu pot servi ca bază de interpretare; că, de altminteri, doctrina franceză, care recunoaște instanțelor judecătorești o putere suverană de apreciere pentru ordonarea sechestrului judiciar asupra unui lucru litigios sau nelitigios, precizează în ce calitate o parte poate cere un sechestr judiciar, și învață că: «singura chestiune ce trebuie să-și pună tribunalul, este aceasta; persoana care cere înființarea sechestrului judiciar, are ea un interes pecuniar serios și evident a se luă această măsură, fie în calitate de proprietar pretins, sau de coproprietar sau de creditor al proprietarului lucrurilor al căror sechestr este cerut și, în caz afirmativ, ele trebuie să ordone sechestr» (Guilouard, *Traité du prêt, du dépôt et du sequestre*, No. 175, in fine, pag. 476);

Considerând că este, de asemenea, adevărat că jurisprudența română, inspirându-se de doctrina și jurisprudența franceză, a aplicat sechestrul judiciar și la alte cazuri decât cele prevăzute la art. 1632, în care nu se discută proprietatea sau posesiunea lucrului, și s'a ținut seamă numai de interesul și de pericolul ce existau în speță; că, însă, legiuitorul dela 1900, cu ocaziunea revizuirii codului de procedură civilă, ocupându-se și de sechestr-judiciar și constatând, după cum arată în expunerea de motive, art. 615, că: «pe cale de interpretare și prin jurisprudența stabilită, a fost întins și la alte cazuri decât cele prevăzute de lege, și că această stare de lucruri nu putea da loc decât la favoritism, arbitrar și lipsă de încredere în justiție», a voit să curmeze aceste inconveniente și a regulamentat materia sechestrului judiciar, alcătuiind un nou text, art. 615, al cărui prim alineat are următoarea cuprindere: «ori-decâteori există un proces asupra proprietății sau posesiunii unui lucru mișcător sau nemișcător sau asupra administrației sau folosinței unui lucru comun, judecata va putea, după cererea celui interesat și citarea părților, să încuviințeze sechestrul bunului sau al lucrului comun, a cărui proprietate, posesie, administrație sau folosință se discută, putând să oblige pe reclamant a da o cauțiune, ce va fi fixată de judecată», iar în celelalte alineate s'ar reglementa procedura de urmat, atribuțiunile de sechestr-judiciar, onorariile lui;

Considerând că, din cuprinsul art. 615 pr. civ., rezultă că legiuitorul dela 1900 a precizat cazurile în cari se poate înființa sechestrul judiciar, pedeoparte, a menținut dispozițiunile art. 1632 c. civ., posibilitatea

înființării sechestrului judiciar sub îndoita condițiune esențială a existenței unui proces asupra proprietății sau posesiunii, adică a unui litigiu referitor la interese care se leagă de proprietate sau posesiune, iar pe de altă parte, a mai introdus două cazuri noi, luate dintre acelea în care jurisprudența admite sechestr-judiciar, și anume cazurile de administrațiune sau de folosință a unui lucru comun, excluzând implicit pe toate celelalte;

Că, dar, noul text al art. 615, cuprinzând și dispozițiunile din art. 1632 c. civ., este enunțativ și limitativ în acelaș timp: enunțativ, în sensul că sechestrul judiciar poate fi ordonat decâteori în procesul principal se discută, fie direct fie indirect, proprietatea sau posesiunea; limitativ, în sensul că nu în orice proces se poate ordona sechestrul judiciar ci numai în procesul care poartă asupra proprietății sau posesiunii unui lucru, asupra administrațiunii sau folosinței unui lucru comun;

Considerând că, a susține că legiuitorul dela 1900 nu a reglementat materia sechestrului judiciar decât din punctul de vedere al procedurii, al atribuțiunilor sechestrului judiciar și al onorariilor lor, ar fi a nesocoti cu totul atât scopul ce dânsul a urmărit, cât și textul art. 615, în prima lui parte, și a admite că deși legiuitorul a semnalat în expunerea de motive inconveniente ce rezultau din extensiunea dată art. 1632 c. civ. de jurisprudență, totuș el nu le-a curmat și le-a lăsat să se producă mai departe; or, aceasta nu e posibil de primit;

Considerând că, după art. 1411 c. civ., locațiunea lucrurilor este un contract, prin care una din părțile contractate se îndatorește a asigura celeilalte folosința unui lucru pentru un timp determinat, drept un preț determinat;

Considerând că, atunci când proprietarul refuză să predea chiriașului imobilul închiriat și acesta intențază acțiune în contra locatorului spre a obține folosința lucrului, este învederat că nu este în litigiu nici proprietatea sau posesiunea propriu zisă, nici folosința asupra unui lucru comun, ci numai simpla detențiune, ea consecință a dreptului de folosință închiriat; că, dar, cererea ce ar face chiriașul de a se înființa sechestr-judiciar și de a luă din mâinile proprietarului imobilul închiriat până la judecarea definitivă a acțiunii principale, pe motiv că ar fi pericol a-l lăsa în stăpânirea

lui, nu intră în nici unul din cazurile prevăzute de art. 615 pr. civ., și deci cererea lui n'ar fi admisibilă în drept;

Considerând că apelanții obiectează că, prin cuvântul «posesiune», din art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ., se înțelege nu numai posesiunea *animo domini*, ci și simpla detențiune; că dovada rezultă din alin. II al art. 615, care zice că paza lucrului sechestrat poate fi încredințată deținătorului aceluși bun, și din art. 1846 alin. II c. civ., care dispune că posesiunea este deținerea unui lucru sau folosința de un drept, exercitată una sau alta de noi înși-ne sau de altul în numele nostru; că, deci, în procesul intentat de locatar, spre a obține dela locator folosința bunului închiriat, fiind în discuțiune detențiunea, posesiunea precară, sechestrul-judiciar este admisibil;

Considerând că, această obiecțiune este cu desăvârșire nefundată; că, în adevăr, în drept, înțelesul propriu și precis al cuvântului posesiune, este posesiunea *animo domini* și posesori sunt aceia cari au lucrul în mâinile lor cu titlu de proprietari, iar nu aceia cari îl dețin în numele altuia; că, oridecâteori legiuitorul pune pe același picior proprietatea și posesiunea, cum fac art. 1632 c. civ. și 615, pr. civ., el înțelege posesiunea cu titlu de proprietar, iar nu și posesiunea precară, detențiunea;

Că, nu se poate trage nici un argument din expresiunea «deținătorul», de care se servă alin. II, al art. 615 c. pr. civ., de oarece ea are un sens general, și legiuitorul a întrebuintat-o ca să desemneze pe acela care deține lucrul cu titlu de proprietate, de posesiune, de administrație și de folosință; că, dacă cuvântul «deținător» s'ar referi numai la posesiune, alin. II ar cuprinde o dispoziție care n'ar fi explicabilă, rațională, și o asemenea interpretare nu i se poate da;

Considerând că, de asemenea, nu este fundat argumentul tras din dispozițiunea art. 1846 alin. II, că acest text se ocupă de posesiunea care duce la prescripțiune și este necontestat și elementar că, pentru a prescrie, trebuie a posedă cu titlu de proprietar. În adevăr, art. 1846 este așezat sub cap. II, intitulat «despre posesiunea cerută pentru prescriere», iar alin. I al art. 1846 arată formal că orice prescripțiune este fundată pe faptul posesiunii;

Având în vedere că, în speță, prin acțiunea intentată în contra intimatei Teodora C. N. D. Câmpina, reclamantii Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, au cerut

să li se predeă folosința fondului comercial al ziarului «Universul», închiriat lor prin contractul de locațiune de mai sus;

Considerând că, în această acțiune, litigiul nu poartă nici asupra proprietății sau posesiunii propriu zisă, nici asupra folosinței unui lucru comun, ci numai asupra simplei detențiuni a unui lucru, spre a avea folosința lui;

Considerând că, întrucât legea nu admite înființarea unui sechestrul judiciar, când procesul există asupra detențiunii sau asupra folosinței unui lucru care nu este comun, cererea de sechestrul-judiciar făcută de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu este inadmisibilă în drept;

Considerând că, din moment ce cererea de sechestrul judiciar nu este admisibilă în drept, devine inutil a mai cercetă dacă în fapt există sau nu pericol de a lăsa fondul comercial al «Universului» în mâinile proprietarei Teodora C. N. D. Câmpina, până la judecarea definitivă a procesului principal;

Pentru aceste motive, suntem de părere a se respinge apelul făcut de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, contra sentinței cu No. 488 a tribunalului Ilfov, secția I comercială, și a se confirma sus zisa sentință.

Semnați: Oscar N. Nicolescu, Lazăr Munteanu.

Adnotație. — Decizia ce publicăm mai sus, cuprinde un punct de drept și unul de fapt. Punctul de drept este admisibilitatea — cazul sechestrului-judiciar — cererei; punctul de fapt este utilitatea lui și seriozitatea cererei. Punctul de drept singur ne interesează, cu atât mai mult că rareori s'a judecat această chestie de drept.

Credem că soluția dată de majoritatea Curții de apel, secția I, este în concordanță:

a) cu ceea ce s'a spus în expunerea de motive asupra art. 610 și 615 a noului cod de procedură civilă;

b) cu textul cel nou al art. 615 pr. civ.;

c) cu sensul juridic al cuvântului posesie;

d) cu utilitatea sechestrului judiciar.

a) Sub regimul art. 1632 al codului civil și al vechiului art. 615 al codului de procedură civilă, sechestrul-judiciar se admite și în camera de consiliu, nefiind determinat, nici procedura, nici atribuțiunile sechestrului. Pentru a curmă abuzul interpretărilor, noua lege a dat art. 615 un *caracter definit*, arătând formal procedura judecătoarei sechestrului judiciar și atribuțiunile sechestrului, ceea ce încă eră în domeniul interpretării abuzive.

b) și c) De aci noul text al art. 615 pr. civ. cu o redacție cu totul alta și mai complectă. Noua lege, prin întrebuintarea cuvintelor *folosință* și *deținător*, alături de cuvintele proprietate și posesie, determină și mai mult că nu e vorba numai de posesia *animo domini*, dar și de acea posesie de care vorbește art. 1846 alin. 2.

A restrânge sensul cuvântului *posesiune* din art. 615 c. pr. civ. și art. 1632 c. civ., este a reface legea, precum este a interpreta legea cu exces de putere, când se zice că art. 1846 alin. 2 n'a înțeles a preciza sensul juridic al cuvântului posesie, ci numai a spune care posesie duce la prescripție. În adevăr, legiuitorul, în art. 1846 și urm., a pus principiile fundamentale ale posesiunii și ale acțiunilor posesorii. Astfel fiind, nu suntem în drept a contesta detențiunii caracterul său juridic că este și ea o posesie, ba încă cea mai veche, căci ea este semnul ocupațiunii, fundamentul generator și cel mai vechiu al proprietății.

d) A declara inadmisibilă cererea de sechestrul-judiciar în lupta dintre un proprietar și un arendaș sau orice închirietor, este a suprima utilitatea sechestrului judiciar tocmai acolo unde este mai necesară.

Primus arendează lui *Secundus*, în urmă arendează lui *Tertius*. Puțina importă dacă *Secundus* a transcris, căci nu transcripția rezolvă cazul. Care din cei doi va avea folosința moșiei arendată? Cel care are posesiunea!

Și dacă amândoi posedă în locuri deosebite sau dacă posesia e reciproc contestată, să fie cererea de sechestrul-judiciar inadmisibilă? Și la urma urmelor, cererea de sechestrul asigurător fiind inadmisibilă, când se cere de arendaș folosința, detenția moșiei arendate, să n'aibă el nici o protecție dela lege?

C. G. DISSESCU

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE CASAȚIUNE DIN FRANȚA

— 22 Martie 1910 —

LUCRU JUDECAT. — IDENTITATE DE CAUZĂ. — ASIGURARE CONTRA ACCIDENTELOR. — INDEMNITATE. — VINDECARE DEFINITIVĂ. — HOTĂRÎRE. — AGRĂVAREA INCAPACITĂȚII. — CERERE ULTERIOARĂ. — ART. 1351 C. CIV. FR. (ART. 1201 C. CIV. ROMÂN).

Asiguratul, a cărui cerere pentru plata indemnității convenite în contractul de asigurare contra accidentelor pentru cazul de infirmitate definitivă, a fost respinsă fără nici o rezervă prin o hotărîre, care în dispozitiv declară că reclamantul se află vindecat definitiv de urmările accidentului, făcând o nouă cerere con-

tra societății de asigurare pentru plata aceleiaș indemnități, și invocând deastădată agravarea boalei sale, această nouă cerere are a fi cu drept cuvânt respinsă, pe motivul tras din autoritatea lucrului judecat, ce rezultă din hotărîrea anterioară rămasă definitivă.

Pand. franç. périod., 1915, 1. 19.

Observațiune. — În principiu, autoritatea lucrului judecat nu se opune ca autorul unui accident, condamnat la daune-interese față de victimă, să fie din nou acționat de către aceasta, din cauza agravării survenită în boala ei. În adevăr, agravarea prejudiciului constituie un eveniment nou, de natură a constitui o cauză nouă, care poate servi de bază unei a doua cereri (V. Lacoste, *De la chose jugée*, ed. 3-a, par Bonhecarrère, p. 442).

Aplicațiunea acestui principiu nu poate fi limitată la ipoteza unui delict sau unui quasi-delict; ea trebuie făcută asemenea în caz de convențiune, aceluia care, în caz de accident, s'a obligat a plăti victimei o indemnitate variabilă după gravitatea rănilor; rațiunea de a decide astfel este aceeași și într'un caz și într'altul.

Totuș, acest principiu nu poate avea aplicațiune, când tribunalul, evaluând daunele-interese, a statuat dinainte asupra modificării survenite în starea rănitului. V. Lacoste, *op. cit.*, No. 442 și 443, care interpretează în acest sens o hotărîre a Curții din Nancy, dela 10 Iulie 1875 (S. 1876. 2. 5. — P. 1876. 2. 85), decizând că autoritatea lucrului judecat se opune ca partea condamnată, ca autorul unui accident, a servi o rentă viageră cu titlu de daune-interese victimei, să poată cere a fi scutită de plata rentei pe motivul că victima s'a însă-nătoșit.

Acesta este tot interesul ce atribuim deciziei de mai sus. Cu ocazia primei cereri a asiguratului, care, cași cea de a doua, tîndea la plata indemnității prevăzute de poliță în caz de infirmitate definitivă, Societatea de asigurare defendoare, a propus o excepțiune trasă din vindecarea definitivă a reclamantului, și hotărîrea a admis această excepțiune, respingând pe asigurat în cererea sa, pe motivul, înserat în dispozitiv, că s'a vindecat definitiv de accident. De oarece lucrul judecat nu rezultă numai din ceea ce s'a judecat pe cale de acțiune, dar și pe cale de excepție (V. Aubry et Rau, ed. 4-a, t. 8, p. 392, § 769; Planiol, ed. 5-a, t. 2, n. 54bis; Lacoste, *op. cit.*, n. 247 și 324; D. Alexandresco, t. V, p. 456, t. și n. 1, și p. 515), nu eră posibil a se reveni asupra acestei decizii; a admite că starea victimei s'ar fi agravat, ar fi implicat că vindecarea nu a fost definitivă la prima hotărîre, și că judecătorul s'ar fi înșelat, ceea ce ar fi fost o atingere directă adusă lucrului judecat.

Fără îndoială, rezervele formulate de reclamant și admise de prima hotărîre, ar fi permis să se evite o soluție așa de riguroasă; dar se știe că singura omisiune a unei părți a se prevala de un mijloc de fapt sau de drept, nu o face să fie primită a repune ulterior în chestiune lucrul judecat contra ei (Vezi Cass. franç. din 7 Martie 1911, în *Pand. périod.* 1911. 1. 553 și nota d-lui Lyon-Caen.